

end Rester af Dværgehadet til Lysets Børn, der havde Mod til at leve Livet efter dettes egne Love? Ja, var han ikke endnu langt dybere mærket? . . . Naar han fra dette østerlandske Solskinshjem saa' tilbage paa hele sit forgangne Liv med dets kummerlige Glæder og Uhygge og Hjærtekulde, følte han med Bitterhed, at han virkelig var, hvad Faderen altid havde kaldt ham, »et Mørkets Barn«, en Skifting, — en Sidenius.

Livet i det Salomonske Hus virkede i det hele paa ham som et sanddru Aandens Spejl, der vakte ham til en begyndende Selverkendelse. For første Gang i sit Liv traf han her Mennesker, overfor hvem han følte sig underlegen. Selv i Samtale med de unge Piger maatte han stadig benytte allehaande Kunstgreb for at bøde paa Manglerne ved sin Kultur og skjule de store Huller i sin Viden. Han søgte da ogsaa i al Hemmelighed at indhente det forsømte og havde navnlig med Iver kastet sig over Studiet af Dr. Nathans Bøger, som han mere og mere optoges af. Men jo mere han hørte og læste, des skamfuldere blev han over sig selv, des stærkere voksede der i ham en ærgærrig Tørst efter at erhverve sig en lige saa omfattende Verdenserfaring som disse Mennesker, der syntes ham at kende og forstaa alt og at kunne forklare alt.

Derfor, skønt han stadig søgte til Huset særlig for Nannys Skyld, holdt han undertiden mest